

Undren

Jeroen Olyslaegers

An extract pp 9-10

Original title De wonderen
Publisher De Bezige Bij, 2025

Translation Dutch into Swedish
Translator Urban Lindström

© Jeroen Olyslaegers/Urban Lindström/De Bezige Bij/Flanders Literature – this text cannot be copied nor made public by means of (digital) print, copy, internet or in any other way without prior consent from the rights holders.

p 9-10

Första akten – rosmarin

(*Rosmarinus officinalis*)

Begynnelsen bestod av värmen i vår mors mage, där vi klamrade oss fast i varandra i vätskan. Liksom alla andra barn vaggades vi varje dag, trots att vår mor inte ville vara någon mor. Vi kände hennes hand. Hennes röst lät som sammet. Dagarna var dränkta i ett orange ljus, ibland så mjukt att det övergick i vitt, och natten var det svartaste svart. Han och jag gungade bredvid varandra. Ibland ryckte han till, ibland gick det en rysning genom min kropp så att jag spratt till med benet, ibland brottades vi med varandra. Hur kunde vi då veta att den ena inte var den andra? Jag måste ha betraktat hans hjärtslag som mina, och han mina som sina egna. Detta liv utan tid avslutades på några timmar. De mjuka väggarna som gav med sig för varje rörelse vi gjorde tillsammans förvandlades till hårda murar som förtryckte oss. Från ett ögonblick till ett annat fanns det inte längre någon trygghet. Vår mors mjuka röst omvandlades till skrik. Vi pressades ihop av en kraft som vi aldrig hade kunnat ana existerade. Vi höll fast i varandra ännu hårdare. Och sedan förlorade jag honom, och han mig. Det var så vi fick det berättat för oss. Jag kom först. Vilket alltså betydde att jag var den som först måste släppa vår omfamning, att jag var den första som inte längre kunde värja sig mot den pressande kraften och gled ur hans armar, tvingades genom en trång passage fylld av slem och sedan kastades ut i den här världen, och blev syster till den bror som fortfarande var kvar i vår mors mage, där han helt ensam under några ögonblick utkämpade en utsiktslös kamp mot oundvikligheten i en annan värld, som skulle få den förra att blekna bort.

Tillsammans utgör vi en tvåbyggare, en växt med manliga och kvinnliga kännetecken som bildar separata blommor, likt den mörkrosa rödblåran, *Silene dioica*, som vi båda älskar. På våren visar den sig i fuktiga skogsmarker och ibland återvänder den under hösten. Någon gång har vi säkert plockat han- och honblommorna och torkat dem. Jag har förlorat våra blomsteralbum från barndomen, med de latinska namnen pryddt angivna med smaragdgrönt bläck. De slukades av tiden, eller snarare av den ouppmärksamhet som årens gång för med sig. Blommorna från hanväxten består av vackra, rosa uppåtsträvande tungor som står som en bikrona på kalken, där tio olika långa ståndare reser sig. Till och med när blomman fortfarande är sluten kan man se hur ståndarknapparna når ända upp till mynningen. Honblomman avslöjar till en början betydligt mindre. Den röda, bukformade och håriga kapseln är fylld med svarta frön. När fröhuset till slut öppnas, syns tio spetsiga flingar som krullar sig

som en kant runt kapseln. Inte förrän alla dess svarta frön har funnit sin väg ut i världen faller den bruna kalken av växten.
